

Rom 8, 14

14: For så mange som blir ledet av Guds Ånd, de er Guds barn.

Her ser vi veien til Guds barns skjulte herlighet. Paulus sier her at hvis dere her i livet, for Herrens skyld, står i en vedvarende kamp mot dere selv. At dere med Ånden dreper deres eget kjød. Da skal dere sikkert og visst få evig liv. Da er dere Guds barn! "For så mange som blir ledet av Guds Ånd, de er Guds barn". Her skildrer apostelen for første gang i dette brevet, den fulle herligheten i Guds barns virkelige tilstand: Dette at de er Guds barn. Og han har gjort en grundig forberedelse til dette veldige han nå forkynner her. Gjennom flere kapitler har han først gitt oss selve grunnlaget for at dette kan forkynnes; alt det Kristus har gjort til vår frelse og fullkomne frihet fra synden og loven. Og så, like foran dette verset vårt, har han skildret bevisene vi har på dette i funksjon; at Ånden bor i oss, og kraften til å drepe kjødet. Men når han nå for første gang har brukt uttrykket "Guds barn", så bruker han videre utover mange andre og herlige ord nettopp om dette (v. 15, 16, 17, 19, 21, 29). Der sier han at vi er "Guds arvinger" (v. 17). Han taler om at "skaperverkets inderlige lengsel venter med iver på åpenbaringen av Guds barn" (v. 19), og om "herlighetens frihet, den som tilhører Guds barn". Men til slutt sier han også at Kristus skal være "den førstefødte blant mange brødre" (v. 29). Men før vi ser nøyere på dybdene i uttrykket "Guds barn", vil vi først se hvem som har del i denne store herligheten. Paulus sier:

Så mange som blir ledet av Guds Ånd. Dette er det store og avgjørende kjennetegnet. Blant alle menneskene her på jord er det bare de som blir ledet, som drives og regjeres av Guds Ånd, som er Guds barn. Guds Ånds barn er Guds barn. Alle de som er Guds barn, de blir ledet av Guds Ånd. De som ikke blir ledet av Guds Ånd, de er ikke Guds barn. Dette sier apostelen. Dermed har han først avdekket falskheten i det håpet de lever på, de som i det ytre nok er blant Guds barn, men ikke er det i ånd og sannhet. Luther har denne kommentaren til vår tekst: "Akkurat som oss, så stod også Paulus overfor to slags folk: De rette og de falske kristne. Djvelen sår stadig vekk sitt ugras blant oss som kalles for kristne og roser oss av evangeliet. Da må vi være på vakt - ikke først og fremst overfor det de sier, men overfor gjerningene deres, disse som er så sikre på at de er kristne. For det er ganske lett å tale om Gud, om Kristus og Ånden. Men om et slikt vitnesbyrd er sant, det skal vise seg i om Ånden i deg virker kraftig, så den demper og dreper synden hos deg. For der hvor Ånden er, der er den så visst ikke sovende eller kraftløs. Ånden beviser at den lever i menneskene, ved at den leder, regjerer og driver dem, og at menneskene også lyder og følger ham".

Slik viser dette verset oss først det store og velprøvde kjennetegnet som skiller Guds barn fra alle andre mennesker. Hvor som helst i verden vil du finne denne store forskjellen. De store menneskemassene lever bare etter kjødet. Det kan være i frie og grove former, etter deres egne lyster og tidsånden i denne verden. Eller i finere former; opptatt med å bygge opp sin egen rettferdighet, og uten at de blir styrt av Ordet og Ånden. Men der hvor Kristi evangelium er kjent, finnes også et annet folk. Disse er alltid opptatt med hvordan den rette troen og livet med Kristus er. Det er et folk som sukker over all sin skrupelighet, men som er opptatt med å tro på Kristus og leve med ham. De dreper sitt kjød og bekjenner sin Herre både med ord og gjerninger, så hele livet deres går i motsatt retning av alle andre mennesker. Dette kan aldri kjød og blod virke. Det kan bare skje ved Guds Ånd, og "så mange som blir ledet av Guds Ånd, de er Guds barn".

De andre drives nok også av en ånd. Men det er en ånd som er fullstendig samstemt med kjødet deres, så de uten motforestillinger kan leve sitt naturlige, ugjenfødte liv. Det er et fritt og kjødelig liv, i forakt for Guds ord, i selvsikkerhet, i overmot, vantro, overdådighet, misunnelse, hat, gjerrighet, og alle slags andre synder. Så en ser at de drives ikke av Guds Ånd. Eller, som nevnt ovenfor, de lever i en selvlaget kristendom som kjennetegnes ved at de kan bygge opp en trøst i seg selv. Og som igjen beviser at Den Hellige Ånd ikke bor i disse menneskene. For de som har Guds Ånd blir tuktet selv for den mest skjulte synd, enten det er likegladhet, selvopptatthet, unnlatsessynder osv. Som fattige syndere må de derfor alltid bare leve på Kristi nåde. Disse har Kristi Ånd (v. 9). Og bare disse er det som "tilhører Kristus". Bare disse "er Guds barn".

Men for at vi skal kunne fatte dette mer bestemt og konkret, må vi spesielt legge merke til to vesentlige uttrykk i dette verset. Det ene er "blir ledet". Det andre er "av Guds Ånd". Ser vi først på ordet "blir ledet", så betyr det føres, ledes, regjeres. Det er jo noe langt mer konkret enn bare tilfeldig å bli berørt eller beveget av Ånden. Ordet "blir ledet", eller regjeres, knyttes opp mot et helt liv, som blir ledet av Ånden. Det har å gjøre med det samme som omtales i v. 9, dvs. å ha Guds Ånd boende i hjertet, og er også det samme som i v. 4 kalles å "vandre etter Ånden". Dvs. at hele menneskets livsstil er "etter Ånden". Og dette stadfestes når en ser kjødet og andre fiender fører til at disse menneskene snubler og faller. Da står de alltid opp igjen, i anger og tro, og begynner på nytt å følge Ånden og drepe kjødet. Bare tilfeldige gode eller onde gjerninger, eller tilfeldige møter med Ånden, er ingen bevis i dette forholdet. Det er hele livets "retning" det gjelder. Og dette er det ordet "blir ledet", drives, regjeres, taler om. På samme måte som ordet "vandre", som vi talte mer utførlig om under v. 4.

Det andre viktige uttrykket i dette verset var "av Guds Ånd". Dette uttrykket kan selvsagt brukes som motsetning til å drives av kjødet, eller av den onde ånden. Men ser vi nærmere på flere andre bibelsteder, og sammenhengen med v. 15, så finner vi at "drives av Guds Ånd" her betyr det motsatte av å drives av loven. Som en nærmere forklaring på dette å være drevet av Guds Ånd, tilføyer Paulus nemlig: "Dere fikk ikke trelldommens ånd så dere igjen skulle bli ført inn i frykt, men dere fikk barnekårets Ånd, og i Ånden roper vi: Abba, Far!" Andre steder, som f. eks. i Gal 3: 3-26, 4: 5, 6, 22-31, ser vi hvordan Paulus setter barnekåret opp mot trelletilstanden, og det å være ledet av Ånden opp mot det å være drevet av loven. Når et menneske er under loven, så er det ikke hverken barn eller sønn, men en tjener, en trel, som drives fra innsats til innsats, men bare høster forbannelse (Gal 3: 10). Trelen blir ikke værende i huset, og får ikke noe av arven (Joh 8: 35 og Gal 4: 30). Men den som blir ledet av Guds Ånd, er under nåden og ikke under loven (Rom 6: 14, Gal 5: 18). Ved forløsningen fra lovens forbannelse er han blitt satt over fra trelldom til barnekår, fra trelens frykt og ulyst, til det fortrolige barnets fryd og villige lydighet.

Med sine trusler og sine løfter kan loven bare herske over trelles som innvortes er uvillige i alt det de gjør. Som bare ser på sitt eget beste, dvs. å komme seg unna straffen og oppnå lønnen. Ånden derimot leder/driver villige barn, som på grunn av Kristi kjærlighet allerede er frelst. I det de er opptatt med å gjøre skuler de hverken til straff eller lønn. De bare elsker det gode som den omsorgsfulle Faderen elsker og påbyr. Alt sammen bare fordi de ikke behøver gjøre noe som helst for å bli frelst fra fordømmelsen, eller for å komme til himmelen. Alt dette har de allerede som en himmelens gave gjennom det Kristus har gjort. Paulus sier i 2Kor 5: "Kristi kjærlighet tvinger oss, og vi har gjort det klart for oss: Når en døde for alle, da døde alle". Det er dette middelet som kan lede så sterkt, som regjerer og som fører. Hos Guds barn er det dette som har avløst lovens harde driving, som heller ikke førte til livet. Det er denne Åndens ledelse apostelen sikter til her, som om han vil si: Disse som ikke bare på grunn av loven har gitt opp sitt gamle kjødelige og verdslige liv, men som tvert imot er blitt drept fra loven, og nå lever i troens salige frihet. De blir nå ledet av nåden, til å elske og følge sin Frelser med hjertelig lyst etter Guds lov. Disse er det som er Guds barn. Ja, bare de

er Guds barn. Men om dem som regjeres av loven sier apostelen: "så mange som bygger på lovgjerninger, er under forbannelse" (Gal 3: 10).

Her må vi så alle sammen se til vårt eget hjerte. Innfor Guds øyne må vi tenke over hvordan vi egentlig har det. For her har vi prøven på det store spørsmålet: om vi er Guds barn, eller ikke. Om det er det evige livet - eller evig død, som venter oss.

Selv om vi blir ledet av Guds Ånd, blir vi nok ikke fullkomne, feilfrie, så lenge vi lever i denne verden. Nei, "hvis vi sier at vi ikke har synd, bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss" (1Joh 1: 8), "vi snubler alle i mange ting" (Jak 3: 2). Og i det sjuende kapitlet har Paulus gitt oss den aller grundigste læren om dette at selv om han "fryder seg i Guds lov etter det indre menneske", så han likevel "en annen lov i lemmene sine, som tok ham til fange under syndens lov som var i lemmene hans" (konf. Gal 5: 17).

Men her er spørsmålet om du virkelig er blitt et nytt menneske som ikke lenger følger verden og synden. Som heller ikke bare drives av loven til noe godt. Men som, tilintetgjort av loven, nå lever bare på Kristus og hans nåde, og gjennom denne nåden har fått et nytt og villig sinn som elsker Guds lov. Og når du faller, alltid reiser deg opp igjen i anger og tro, og på nytt begynner å følge Ånden og drepe kjødet. Det er dette som kalles å "bli ledet av Guds Ånd". Hvis du kjenner igjen ditt eget liv i dette, da er du sikkert og visst, etter det apostelen sier her, et Guds barn.

Guds barn, iflg. gr. teksten egentlig "Guds sønner". Er det noe menneske som kan tro og ta til seg noe så stort? De som kan tro dette svært så lett, har visst ikke innsett hva disse ordene innebærer. Og de som innser hva disse ordene innebærer, de kan aldri, så lenge de lever på denne jord, tro dette fullt ut. Det er så altfor stort. Det går ikke inn i våre trange hjerter. Tenk: Ikke Den store, allmektige Skaperens tjenere - men barn, Sønn og døtre -! Vi kan kanskje fatte så noenlunde hvor stort dette er, når vi ser nærmere på de ordene Paulus bruker i v. 17. Der sier han at hvis vi er barn, da er vi også den enbårne Sønnens "medarvinger" - "Kristi medarvinger". Senere, i v. 29, sier han at Kristus skal være "den førstefødte blant mange brødre" (konf. Joh 20: 17, Heb 2: 11, 17). Men hvordan skal vi så forstå dette? Å være noens barn innebærer jo vanligvis å være født av dem. Vi kan vel ikke være Guds barn i denne oppfatningen? I en viss mening er Faderens "førstefødte" ene og alene Guds Sønn, som født av Faderen i evighet, og selv Gud. Men i en annen forstand er også alle Guds barn på jord født av Gud. Det skjedde da de ved Ånden ble nye "skapninger".

Det er vanligvis to måter å bli sønn i en familie på. Det ene: ved fødsel. Det andre: at vi tas opp i familien (adopsjon). Den store Gud har villet vi skulle være hans barn på begge disse måtene. Om sistnevnte måte taler Paulus i Ef 1: 5 hvor han sier at "Ved Jesus Kristus har Gud forutbestemt oss til barnekår hos seg selv, etter sin viljes gode velbehag". Den førstnevnte måten taler spesielt Johannes ofte om, bl. a. når han i Joh 1: 12-13 taler om "Guds barn", og fortsetter: "De er født, ikke av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud". Og "hver den som er født av Gud, gjør ikke synd, for hans sæd blir i ham. Og han kan ikke synde, for han er født av Gud" (1Joh 3: 9 konf. kap. 5: 1 m. fl.). For noen himmelens under på vår syndige jord! Her vandrer altså fortsatt levende Guds barn - som er født av Gud! "Å, hvilken dybde av rikdom og visdom og kunnskap hos Gud! Hvor uransakelige hans dommer er, og uutgrunnelige hans veier".

At vi er Guds barn, det er summen av alt det den treenige Gud har gjort for menneskene, som Skaper, Forsoner og Helliggjører. Synes du dette at du skulle være et Guds barn, er altfor mye? Tenk da på hva Gud skapte mennesket til, fra begynnelsen da han skapte det i sitt bilde, og til arving over alt det han hadde skapt. Ja, han gjorde ferdig sitt rike for dem (Mat 25: 34 og Joh 14: 2-3). Men, sier du, etter den tid er vi jo falt, vi er jo fulle av synd! Husk da på at det var derfor Gud gav sin enbårne Sønn. Han ble menneske som vi, og med sin lydighet inntil døden gjenvant han det tapte barnekåret

for oss. Synes du det er urimelig at du skal være Guds barn, fordi du ennå kjenner så mye synd? Husk da på alt det Kristus har gjort - nettopp for syndens skyld.

Men, sier du fortsatt, dermed er vel ikke alle mennesker Guds barn i rett betydning? Nei, derfor må vi da også bli født av Gud, født av Ånden. Hvis du med all ditt kjøds ondskap og strid likevel aldri kan holde på å synde med viten og vilje, "ikke kan synde, fordi Guds sæd blir i deg", Guds Ånd strir mot synden, straffer, oppmuntrer og leder deg, - husk da på ordene i teksten vår: "Så mange som blir ledet av Guds Ånd, de er Guds barn". Når vi altså ser på hva som er selve grunnlaget for vårt barnekår: Den treenige Guds egne gjerninger, - da skal vi nok, på tross av all vår skrøpelighet og alle hjertets innvendinger, bekjenne at så sant Gud er større enn vårt hjerte, så er vi virkelig Guds barn, alle som blir ledet av Guds Ånd.